

ĐỜI ĐÁNG SỐNG

A- (Bạn Vũ Như Cần): Người ta thường nói mỗi người có một số phận – Nói cho ngay mình chẳng hiểu biết **số phận** là cái quái gì? Từ thưở sơ sinh đến cấp 2 trung học, mình chẳng bao giờ nghĩ đến cái gọi là *số phận* mặc dù nghe người lớn – trong đó có ba má, cô dì, chú bác mình – nói chuyện với nhau; tuy gia đình mình không thuộc lớp thượng lưu, nhưng ngày ba bữa sáng trưa chiều mình luôn nhớ là cũng xôm tụ lắm!

Đến lớp 11 và nhất là lớp 12, mình mới nghe nói đến TRIẾT LÝ CUỘC SỐNG, nào là Aristote, nào là Socrate, nào là Platon, nào là Khổng Tử, nào là Đức Phật, nào là Đức Giêsu Ki-tô, v.v... thời xưa; thời cận đại thì nào là Voltaire, là Francis Bacon, rồi gần đây hơn nữa – cứ cho là nhà triết lý... xã hội: Karl Marx, v.v... Ôi thôi đủ ý tưởng bi quan có, lạc quan không nhiều, kích động không ít, “kách mệnh” quá... utopia thì thật sự lu bu (theo ý nghĩa môn đồ được “kách mệnh” nhồi nắn/tẩy não....).

Ngay sau biến cố 30/4/75 tại miền Nam Việt Nam, một linh mục ‘cấp tiến’ được vici ít nhiều o bế, cho tham quan Hà-nội, thủ đô miền Bắc VN (bên thắng trận) và đã viết một bài tường thuật trong nguyệt sang ĐD với câu kết như sau: “... Hà-nội tôi vẫn thế đấy, vẫn nghèo, vẫn cũ kỹ như những thập niên trước...

*Nhưng có một điều chắc chắn là tôi **KHÔNG THẤY MỘT BÓNG ĐÁNG NGƯỜI NÔ LỆ** (sic)*

[lời bàn của nhiều bậc đàn anh đàn chị mà tôi còn ghi nhớ:

1. VẪN THẾ Đấy = lẽ tất nhiên, nếu không thì làm sao có chuyện *vvvvcccc*? mà có nhiều tên phản động diễn nôm quá tục, nên chỉ ghi theo “thanh nhã ngữ”

đại khái vào (Nam) vợ vét về (Bắc) – con c.t chẳng còn... thôi thì để cho ai có trí để hiểu thì hãy hiểu!

2. NGƯỜI NÔ LỆ = ồ ồ ồ... làm sao mà thấy MỘT người nô lệ trong khi TẤT CẢ CHỦ... KHÔNG đều là nô lệ “chủ ba tàu?”]

Lúc đến tuổi mới lớn (trưởng thành) tôi mới thấm hiểu tại sao bậc cha chú thường nói với nhau về **số phận, duyên phận, có duyên không phận, có duyên không nợ, v.v...**

Thật rắc rối cuộc đời!

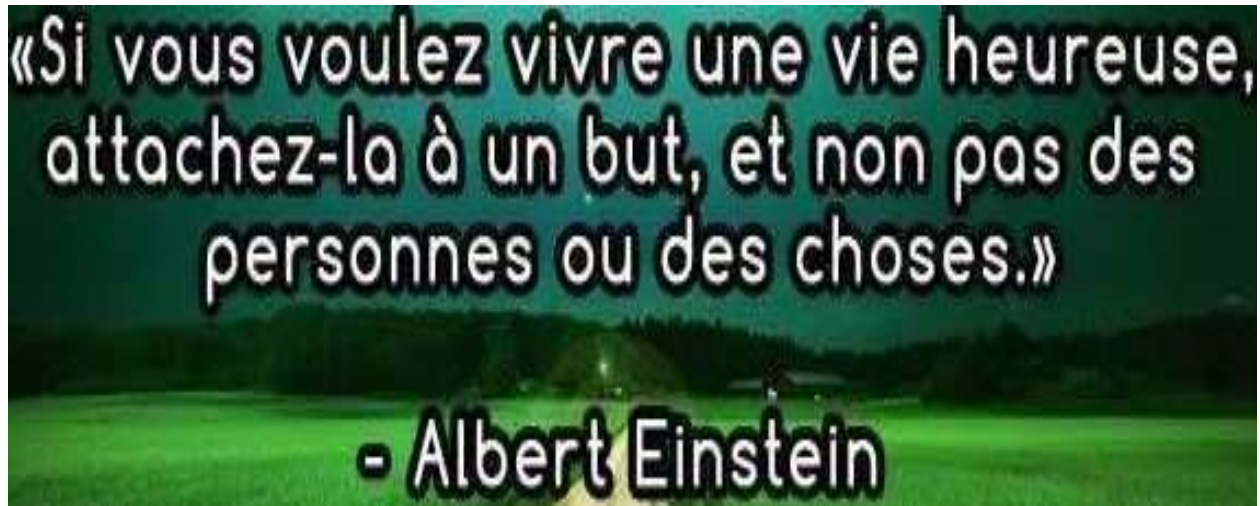
Sau năm đại học, tôi quen thân một cô sinh viên năm 1. “Trời xui đất khiến” thế nào hai Đấng sinh thành/dưỡng dục tôi qua đời cách nhau vài tháng. Tôi phải đi làm việc kiếm tiền nuôi dưỡng 2 đứa em trai, 3 đứa em gái, giờ đâu mà mơ tưởng **duyên với phận?**

Bẵng đi một vài năm, tôi nhận thiệp cưới của cô sinh viên năm nào; thôi thì cũng chúc mừng cho cô – xuất thân từ một gia đình không khá giả mà “có duyên/nợ” với một công tử Bạc Liêu thì cũng đáng mừng cho cô! Thế nhưng, trở trêu thay, sau 3 năm làm dâu, cô tình cờ gặp tôi, mặt méo xẹo khóc nức nở, kể lại những tủi nhục, khổ đau “mà Cô KHÔNG ngờ được,” KHÔNG HỀ BIẾT TRƯỚC đã đến với cô dâu hiền lành, có ăn học tử tế...

Thì ra **bắt phong trần phải phong trần – cho thanh cao mới được phân thanh cao!** (Nguyễn Du) – Vấn đề là : **AI bắt cô phải phong trần? AI có quyền cho thanh cao mới được phân thanh cao?**

==> Vài suy tư/ý tưởng chia sẻ cùng các Bạn – xin đừng “phê và tự phê” nghe! -
Tôi cho tôi, tôi sợ lắm!

Vô tình tôi thấy được một hình ảnh với câu nói của nhà bác học tài danh Einstein:

Tôi liên nghĩ đến cuộc đời của một Vị thần thánh bên công giáo: Đức Giêsu Ki-tô. “... attachez-la (la vie) à un but...” Tôi không nhớ có dịp nào nghe một linh mục công giáo nói chuyện: “... Anh chị và như tôi, ai cũng thường nghe nói ĐỜI LÀ BỀ KHỔ phải không? – một sự thật cứ cho là hiện tượng hiện sinh cụ thể trong cuộc sống của mỗi đời người, không ai chối cãi/phủ nhận được. Lý do tại sao? – thôi thì mình khoan bàn về lý do/tại sao ĐỜI LÀ BỀ KHỔ - mình chỉ lấy hai tôn giáo lớn TÌM PHƯƠNG CÁCH làm cho đời khỏi hay bớt là biển khổ:

1. Theo Đức Phật (Phật giáo) = DIỆT DỤC,
2. Theo Đức Giêsu (Công giáo) = đời này là ĐỜI TẠM Ở TRẦN GIAN, *hãy sống thế nào để xứng đáng hưởng nhờ ON CỨU CHUỘC ở cuộc sống vinh cửu mai sau trên Nước Trời.*

Sống thế nào?

TIN/TUÂN THEO LỜI của CON MỘT Chúa Cha gọi đến trần gian để cứu chuộc muôn loài.

Như vậy, *mục đích đời sống của mỗi một chúng ta hôm nay ở trần gian này là gì?*

- **Đi theo con đường,**

- **sống theo sự thật mà Đức Giêsu rao truyền để đạt đến mục đích: CUỘC SỐNG ĐỜI ĐỜI.**

Phải chăng SỐNG NHƯ VẬY (tuân nghe Lời Đức Giêsu giảng dạy) thì ĐỜI QUẢ LÀ ĐÁNG SỐNG? “VẪN” ĐÁNG SỐNG dù trong bất kỳ *số phận, duyên kiếp duyên nợ* nào?

Mong thay!

Nói thẳng : xem ra thật đơn giản, nhưng không giản đơn như chúng ta mong đợi đâu! TẠI SAO? – [Mời xem](#) (cho đến cuối) để hy vọng có câu trả lời thực tế.

B- (Ban Cô-si-na): Trước biến cố đổi đời 30/4/1975, tôi thường nghe bậc cha chú nói chuyện về vụ gì mà *đen đỏ, cửa nát nhà tan, bán vợ bán chồng*, v.v... nhất là gì gì dưới thời cố tổng thống Ngô Đình Diệm có phong trào tuyên truyền CỜ BẠC LÀ BÁC THẲNG BẦN - Cửa nhà bán hết tra chân đi cùm... Và mãi sau này, trong nhiều thập niên đầu thế kỷ 21, bắt đầu từ năm 2000, nhiều tranh vẽ đại khái như sau đây:

được phổ biến cùng khắp... như một báo động “cực kỳ” **nguy hiểm** còn nguy hiểm hơn cả cô-vy ba tàu nữa. Tuy nhiên không phải ai ai cũng đồng tình với sự báo động cực kỳ nguy hiểm đó, có kẻ cho rằng **tùy theo số hên hay số xui xẻo, hoặc nhất chín nhì bù, hoặc hay không bằng hên**, v.v...

Một người bạn kể lại câu chuyện tếu thật ý nghĩa: “... tại một giáo xứ nọ, vị linh mục trẻ muốn sửa sang ngôi thánh đường cho tươm tất, ngăn nắp, xứng đáng làm nơi thờ phượng Đấng chí tôn và lẽ tất nhiên thiết tha kêu gọi sự đóng góp của thiện nam tín nữ; một người tráng niên đem một gói quà đến gặp vị linh mục chánh xứ và ngỏ ý xin đóng góp 50k đô-la Mỹ; vị chánh xứ nhận ra người trung niên, miễn cưỡng nói: “**đây là đồng tiền từ mồ hôi nước mắt và máu của anh chị em chúng ta phải không?**” Người trung niên mím môi cười đáp trả: “xin cha biết cho rằng KHÔNG AI DÍ SÚNG VÀO LUNG bắt buộc họ vào chơi trò đen đỏ, HO TÌNH NGUYỄN và VUI THÍCH DẪN NHAU ĐẾN CHƠI VUI THOẢI MÁI đó chứ!” Vị linh mục lắc đầu ra vẻ đau khổ cho đoàn chiên vô tội (!) Người tráng niên đứng dậy tay cầm lấy gói quà rồi thẳng thừng hỏi vị chánh xứ: “cha có muốn nhận hay không?”...

Đố các bạn, vị chánh xứ có giơ tay giựt lấy gói quà hay không?

Trở lại chuyện hên/xui, số hên số xui trong cuộc đời của mỗi người. Khá nhiều bạn bè rủ nhau đi casino trước mua vui sau làm nghĩa đều công nhận rằng sao có người thì hên quá, có đứa thì xui tận mạng...

- Trước mua vui sau làm nghĩa: vì ai cũng biết rằng **làm sao mà ăn thua đủ với casino được?** Không thấy casino nào cũng phát triển rầm rộ đó sao? Nào là chi phí máy móc, nào là chi phí nhân viên, nhà cửa, điện nước...
*Trước mua vui: **hên lắm thì đi coi show... chùa** (miễn phí, nghĩa là huề vốn, là may lắm rồi!)*
*Sau làm nghĩa: **xui** lắm thì đóng góp vài chục, cùng lắm 100 đô (đóng góp chút gì cho casino phát triển, làm nơi giải trí phong phú hơn, hấp dẫn hơn, cứ coi như mình đi xem văn nghệ, xem show danh tiếng, v.v...)*
- Tuy nhiên, nếu bị **ám, lên cơn ghiền** thì ôi thôi thiệt tai thiệt tai! **KHÔNG** còn *vấn đề hên xui* mà là **cờ bạc là bác thẳng bản**... chẳng sai chút nào. Đó là một **cơn bệnh vừa tâm lý, vừa tâm linh, vừa thể chất, dẫn đến những tai họa khôn lường**, chẳng kém gì ghiền ma-túy, rượu bia, v.v...

PHẢI DỨT KHOÁT VỚI VIỆC HÊN XUI, NGUY BIỆN “**HAY KHÔNG BẰNG HÊN...**”

Dừng than thân trách phận như để tự biện minh/bào chữa:

- tôi sao mà **xui** thế này? ...**số phận của đời tôi sao mà số con rệp con rận vậy?** vân vân và vân vân...

- Sao mà người ta **hên** quá vậy? *Làm gì được vậy, trúng số dài dài...*

Biết nói sao bây giờ, các Bạn nhỉ? – Chỉ xin dùng Thánh Vịnh 49 để giải bày sự **KHÔN NGOAN** từ Đấng Tạo Dựng muôn loài:

2 Hãy nghe đây, ngàn muôn dân hỡi, lắng tai nào, hết thấy thể nhân, 3
cả thường dân lẫn người quyền quý, hạng phú gia với kẻ cơ bản.

4 Miệng tôi nói lời hay lẽ phải, lòng gẫm suy câu khéo điều khôn, 5 tai
lắng nghe nhịp câu ngân ngữ, mượn phím đàn giải nghĩa nhiệm màu.

6 Ngày vận hạn có chi phải sợ, lúc bọn gian manh theo sát bủa vây tôi?

7 Chúng cậy vào của cải, lại vênh vang bởi lắm bạc tiền.

8 Nhưng nào có ai tự chuộc nổi mình và trả được giá thực hời cho Thiên Chúa?

9 Mạng người dù giá cao mấy nữa, thì rồi ra cũng chấm dứt đời đời.

- 10 Nào phàm nhân sống mãi được sao mà chẳng phải đến ngày tận số?
- 11 Kìa thiên hạ thấy người khôn cũng chết, kẻ ngu đần dại dột cũng tiêu vong, bỏ lại tài sản mình cho người khác.
- 12 Tuy họ lấy tên mình mà đặt cho miền này xứ nọ, nhưng ba tác đất mới thật là nhà, nơi họ ở muôn đời muôn kiếp.
- 13 Dù sống trong danh vọng, con người cũng không thể trường tồn; thật nó chẳng khác chi con vật một ngày kia phải chết.
- 14 Phường tự mãn tự kiêu, số phận là thế đó, bọn ỷ tài khéo nói, hậu vận chính là đây.
- 15 Như đoàn vật nhốt trong âm phủ, chính tử thần canh giữ chẵn nuôi, chúng nhào thẳng xuống nơi huyết mã, sẽ tiêu tan cả đến hình hài, chốn âm phủ thành nơi cư ngụ.
- 16 Nhưng Chúa Trời sẽ chuộc mạng tôi, gỡ tôi ra khỏi quyền lực âm phủ.
- 17 **Đừng sợ chi khi có kẻ phát tài, hoặc cửa nhà tăng thêm vẻ phong lưu, vì khi**
- 18 **chết, nó đâu mang được cả, kiếp vinh hoa chẳng theo xuống mộ phần.**
- 19 Lúc sinh thời, nó tự hào tự đắc: “Mình làm nên, thiên hạ tán dương mình!”
- 20 Nhưng rồi nó cùng tổ tiên về chung kiếp, chẳng bao giờ còn được thấy ánh dương!
- 21 ***Dù sống trong danh vọng, con người cũng không hiểu biết gì; thật nó chẳng khác chi con vật một ngày kia phải chết.***

Như vậy có thật sự **ĐỜI ĐÁNG SỐNG KHÔNG?**

Các Bạn nghĩ sao?

==> Tôi thì quá tầm thường và ngu dốt để dám trả lời trực tiếp câu hỏi này, chỉ xin nêu lên một ý tưởng: DÙ MUỐN DÙ KHÔNG, tôi cũng đã có mặt ở dương gian này, nghĩa là ĐỜI TÔI ĐANG SỐNG có **đáng sống hay không đáng sống, TÔI CŨNG PHẢI SỐNG**, rồi cũng sẽ phải chết, đúng không?

Rồi sau đó? Nghĩa là sau khi chết?

Không thiếu người thông minh thượng trí (làm ra vẻ như cóc sợ thần khiếp thiên gi cả, đại khái NI DIEU NI MAITRE – không Chúa Trời không Thầy) gạt bỏ cuộc sống sau khi chết, nghĩa là họ cho rằng chết là hết, nhưng ai thì tôi không biết, mà cũng chẳng cần biết làm chi, riêng tôi, tôi TIN có cuộc sống đời sau vì tôi KHÔNG PHẢI LÀ CON VẬT và vì thế dù trong hoàn cảnh hiện sinh hiện thực

nào của cuộc sống, tôi tin ĐỜI “VẪN” ĐÁNG SỐNG, vì vậy phải CỐ GẮNG sống sao cho khỏi ân hận sau này trong cõi trường sinh.

C. [Cô Magie Ủn]: Sinh trưởng trong một gia đình trung lưu, tôi là con gái thứ 3 và là út trong gia đình nên được cưng chiều mọi mặt: muốn gì được nấy; Trời sinh tôi với bẩm tính THÍCH ĂN ĐỒ NGỌT nên ôi thôi sôcôla, đường, bánh ngọt, kẹo ngọt, càlem, kem, v.v... ê hề. Mới 8 tuổi mà thân hình đã như... thùng tôn, đi/chạy ừn ừn ai cũng vui thích, cười dòn tan... Ấy vậy mới chết người: lớn lên thì cân nặng trên 200 pounds, đi còn không nổi phải có xe lăn hoặc người nâng đỡ; nằm trên giường suốt ngày lại THÊM ĂN, và cứ như vậy mà cân lên ào ào, 200 đến 250 pounds, khổ nổi là KHÔNG NHỊN ĂN ĐƯỢC! Lắm lúc tôi MUỐN CHẾT cho xong...

Một cô bạn cùng lớp mẫu giáo và tiểu học thường đến thăm; thấy cô người mãnh khỏe, gọn gàng, đi lại nhanh nhẹn, v.v... mà THÊM! Cô luôn luôn tươi cười, ăn nói dí dỏm thật vui nhộn, cô còn làm trò hề cho tôi cười nữa chứ...

Thật dễ thương, người bạn lúc còn nhỏ.

Thấm thoát vài chục năm trôi qua, tôi vẫn nằm giường, béo phì; lâu lâu cô bạn – nay đã có chồng con an vui hạnh phúc – đến thăm, và tính tình không thay đổi: vẫn cười nói vui tươi, nói... NON-STOP, đủ chuyện trên trời dưới đất.

Tuy miệng cười vui, nhưng tôi nghĩ thầm trong bụng: ĐỜI (cô bạn) THẬT ĐÁNG SỐNG, còn ĐỜI (của tôi) THẬT **KHÔNG ĐÁNG SỐNG!** và nước mắt tự nhiên tuôn ra; cô bạn thấy được, im tiếng, nhìn tôi với vẻ trù mến rồi cất tiếng: “Mày đừng buồn! ĐỜI (luôn luôn) **VẪN ĐÁNG SỐNG** bất kỳ trong hoàn cảnh nào thực tế của cuộc đời.”

Tôi nghĩ: quái! Sao con nhỏ này ĐỌC ĐƯỢC Ý NGHĨ trong tâm trí mình? Hình như cô bạn biết được câu tự hỏi trong tâm trí tôi, cô vui tươi kể chuyện: *Mày tưởng tao không trải qua những nghịch thương đau trong đời này sao? Mày biết không, sau khi mày qua bên này, tôi khổ sở lắm, nào là khoai lang sáng chiều, nào là bobo nặng bụng, nào là bị xua đi vùng kinh tế mới... ôi thôi đủ chuyện. Cũng có lúc, tao MUỐN CHẾT CHO RỒI để tránh cuộc đời là bể khổ này...*

Chồng tao cũng thật vất vả và có lúc thở dài muốn “bỏ cuộc” nhưng không biết một sức mạnh nào làm ông phấn khởi, ông nói với mẹ con tao: “SỰ SỐNG mình đang sống, đâu phải tự nhiên mà có? Công Cha nghĩa Mẹ, và không quên Đấng Tối Cao nào đó BAN CHO MÌNH, vì vậy mình không thể “bỏ cuộc”, trái lại PHẢI SỐNG CHO XỨNG ĐÁNG... Mình “bỏ cuộc” hóa ra mình công nhận SỰ SỐNG mình đang có là của... tụi nó sao? thôi đi tám!”

Sau nhiều lần thử thời vận, gia đình hỏ bé tụi tao vượt biển thành công và may mắn được phái đoàn Mỹ chấp nhận cho định cư tại đây. Mà thấy không? Tao và chồng con tao cũng vậy, luôn chủ trương: ở hiền sẽ gặp lành, đừng làm hại ai, không đủ khả năng làm phúc giúp đỡ người khác thì ĐỪNG LÀM VIỆC ÁC ĐÚC cho bất kỳ ai, nhất là đừng đến MẠNG SỐNG vốn không ai có quyền trên mạng sống của bất kỳ người nào... Như vậy, tụi tao luôn nói cho nhau:

ĐỜI “VĂN” ĐÁNG SỐNG

